

Weisz Irma Az Unokáival

A felvétel Érsekújváiban készült, a házuk előtt. Az ajtóban áll a férjem [Ondrej Kovác-Kohn]. A kislány a lányom, Marika [Mária Kovácová-Kohnová]. Az idősebbik kisfiú Rujder Károly, a Zsuzsi nővérem fia. Jobb oldalon az anyukám [Weisz Irma] van. Az esküvő után a férjem nagybácsijához mentünk lakni. A férjemnek volt egy háza Zselízen, a szülői ház, de ő nem akart ott maradni. Ha nem kellett, nem is ment oda, mert borzalmas élményei voltak neki. Nem is jött haza senki. Kiadta azt a házat. 1959-ben vettünk egy házat Érsekújváiban. Valamikor egy raktár volt, kárpitosműhely. Két szoba volt benne. Nem volt ott se víz, se fürdőszoba. Nem volt ott semmi. Mi építettük át, a gázt is bevezettük. Nagyon-nagyon sok mindent kellett ott elvégezni, hogy lakás legyen belőle. Tizenhárom év után szanálni kellett, és akkor jöttünk el ide lakni. A házhoz egy kis kert is tartozott. Eleinte jó volt, mert a férjem egyedül maradt otthon. Kikapcsolódás volt a számára a kert, mert én munkába jártam, a Marika pedig iskolába. Én nem értettem a kerthez. Mikor elment Izraelba, akkor rám bízta. Ahogy visszajött, azt mondta, hogy a növényt szedtem ki a gaz helyett. Meg akartam lepni, hogy milyen ügyes vagyok. A gázt otthagytam, és a növényt szedtem ki. Akkor azt mondta, hogy nem vagyok a kertbe való. Mondom, elismerem, de viszont az én édesanyám, az igen. Csúzon volt kertünk, az nagyon tudta. Voltak szilvafák, volt mindenből ültetve. A kútból öntöztünk, mert ott nem volt vízvezeték, még villany se. Csak a háború után lett bevezetve a villany, az unokabátyám indítványozására. Meg is valósította, a faluba bevezették a villanyt. Petróleumlámpával világítottunk addig.